

Jella's inspirerende zoektocht

Het Jellastone Pet Park op Bonaire is een bijzonder initiatief van een bijzondere vrouw. Het honden- en kattenpension is een prima alternatief voor wie zonder zijn huisdier op vakantie wil. Ook tijdens een weekendtrip blijkt het verblijf een verantwoorde oplossing voor de dieren zelf. De aandacht en verzorging van hond en kat is optimaal. Jella, de initiatiefneemster en eigenares van deze dierenopvang, heeft een rustgevende invloed op de beesten. Het verhaal van Jella over de lange zoektocht naar rust in zichzelf.

Tekst en foto's Christel Cosijn & Richelle van den Dungen Gronovius

Jella van Berkum werd geboren op 23 november 1963 in Heerlen. Op de scheiding van haar ouders na heeft Jella samen met haar twee broers een rustige jeugd. Ze verhuist op haar zestiende naar het kleine stadje Venray, begint uit te gaan en op haar achttiende, net als veel jongeren in Nederland, softdrugs te gebruiken. Jella vertelt ons haar levensverhaal: "Ik krijg een jaar later een relatie met een

jongen die in softdrugs handelt en woon op mijn negentiende zelfstandig." Ze lacht even wanneer ze terug denkt aan toen. "Er is me niet zo heel veel bijgebleven van die tijd. Die relatie duurt drie jaar. Ondanks het blowen haal ik toch mijn Havo. Totaal niet gemotiveerd beland ik in een uitkering. Een paar maanden na die relatie word ik opgepakt en kom in aanraking met justitie in verband met die softdrugs." Jella straalt rust uit. Haar kalme manier van vertellen maakt het niet minder boeiend. Haar twinkelende ogen vullen

het verhaal telkens non-verbaal aan. “Dan, door justitie kom ik enigszins tot bezinning en schrijf me in voor een opleiding aan de middelbare tuinbouwschool.

De zaak waar ik voor word opgepakt wordt daardoor geseponneerd. Ik maak deze opleiding af en kom te werken op een proeftuin in Limburg. Nee hoor, geen wietplantage, daar had ik afscheid van genomen. Ik krijg zin om wat van de wereld te zien en de tropen trekken me qua klimaat erg aan. Van mijn eerste gespaarde vakantiegeld ga ik dus op mijn 25ste voor het eerst naar Bonaire.” Jella glundert trots. “Dit eiland laat me niet meer los en ik denk vanaf die tijd alleen maar aan de mogelijkheid om daar te gaan wonen en werken. Weer terug in Nederland begin ik meteen te sparen voor de volgende reis naar Bonaire, visualiseer iedere avond voor het slapen gaan dat ik naar Bonaire vertrek, zie mezelf in het vliegtuig stappen en een knoekje bewerken. In dat jaar leer ik een man kennen en de alcohol gaat meer en meer een rol spelen in mijn leven. Ik zit in de ontkenningfase wat alcoholisme betreft en ongemerkt suddert het door tot een werkelijk probleem dat we vrolijk elke dag wegspoelen. Wij trouwen en gaan op huwelijksreis naar Bonaire. De partner ziet het ook zitten om ons op Bonaire te vestigen. Na terugkomst in Nederland worden de banen opgezegd, we verkopen alle huisraad en het tropenavontuur gaat beginnen. Mijn partner begint als manager bij een kleine supermarkt en ik bij een klein tuinbedrijfje. Dat bedrijfje wordt opgeheven en ik maak een overstap naar de opticien. Het binnenwerken maakt me niet gelukkig. Vaak zijn we te vinden in het uitgaansleven om nieuwe mensen te ontmoeten en kijken regelmatig al te diep in het glaasje. Het gebruik van softdrugs heeft plaats gemaakt voor

alcoholmisbruik. Na ongeveer 1,5 jaar op Bonaire realiseer ik me dat het nooit de bedoeling kan zijn me zo ongelukkig te voelen. Via via kom ik in contact met een zelfhulpgroep die een wekelijkse bijeenkomst heeft en ik geef de drank op.” Het is even stil. In dat ene zinnetje ligt haar grote ommekeer besloten.

“Op 8 oktober 1994 start ik een nieuw leven. Ik zit op dat moment op een soort dieptepunt in mijn leven. Het huwelijk loopt al enige tijd niet meer zo goed en omdat mijn echtgenoot nog wel steeds drinkt wordt het moeilijk om daar zelf nuchter bij te blijven. Ik kan niet zomaar scheiden. In die tijd kon je als niet-Antilliaanse vrouw enkel een verblijfsvergunning op Bonaire krijgen als je getrouwd was of een baan had en je werkgever voor je garant stond. Ik ben daardoor even heel erg afhankelijk van mijn partner en wil nog niet dat hij tot echtscheiding overgaat. Voor mezelf beginnen is bovendien eng omdat ik niet weet of ik wel genoeg werk zal krijgen om in mijn levensonderhoud te voorzien. Ik ga op een knoekje wonen dat “ Mon Repos” heet en wat “mijn rust” betekent. Gelukkig laat mijn moeder na haar vakantie bij mij genoeg geld achter om voor een half jaar dat knoekje te huren. Daar ben ik haar nog steeds erg dankbaar voor. Maar er moet ook brood op die ‘Reposplank’ komen. Ik klus wat bij vrienden en begin tuinwerk te verrichten. Het idee van een eigen

tuinbedrijfje ontstaat.” Jella fronst haar wenkbrauwen wanneer ze terug denkt aan deze tijd waarin ze kennis maakt met de Antilliaanse bureaucratie. ”In november '95 start ik “Semper florens” ;Latijns voor “altijd bloeiend” en ga scheiden. Al spoedig moet ik iemand in dienst nemen. Ik heb daar mijn twijfels over omdat het een hoop extra verantwoordelijkheid met zich meebrengt. Iedereen pusht me onder het motto “als je vooruit wilt komen en rijker wilt worden, dan moet je bedrijf groeien”. Een half jaar later komt de tweede werknemer. Het loopt uiteindelijk niet allemaal zo lekker als gehoopt. Veel van de inkomsten gaan op aan personeelskosten, materialen en een tweede auto die op de weg gehouden moet worden. Het is een vrij armoedig bestaan en aangezien ik degene ben die het bedrijf runt werk ik me helemaal over de kop. Ik heb zelf nog heel weinig tijd over om in de tuinen te werken. Klanten moeten worden bezocht, offertes moeten worden gemaakt, het werk moet gecontroleerd, de administratie gedaan en bij ziekte of vakantie van 'n werknemer moet ik deze ook nog eens vervangen.”

Na een nieuwe succesvolle confrontatie met de ambtenarij begint Jella op een eigen knoekje met een planten- en boomkwekerij en met de aanbouw van haar eigen huisje. “Ik ga wekelijks trouw naar die zelfhulpgroep en mede hierdoor begin ik me te realiseren dat wanneer ik met dit drukke en niet bevredigende bestaan door ga, ik op den duur weer zal terugvallen in het oude gedrag met daarin het drankgebruik voor de ontspanning. Zover komt het gelukkig niet. Ik beland opnieuw op een dieptepunt. In 2000 hak ik de knoop door en besluit dat ik het echt kalmer aan moet gaan doen. Otto Bartels, een goede vriend van me, helpt me met het

opzetten van een nieuw bedrijfje voor uitsluitend tuinonderhoud. In juli 2001 is het rond en geef ik mijn werknemer Milton mijn aandelen met de deal dat hij in 4 jaar tijd de materialen, de auto en de gemaakte kosten voor het nieuwe bedrijf kan terug betalen. Milton neemt het grootste gedeelte van de onderhoudstuinen over. De overige zeven tuinen en de kwekerij voorzien mij in mijn levensonderhoud. Er valt op dat moment een enorme last van mijn schouders. Ik ben gelukkig en vrij. In 2004 krijg ik erge last van mijn nek en mijn schouders. Al het tuinwerk wordt me lichamelijk te zwaar en ik zoek een andere bron van inkomsten. In die tijd speelt net het grootscheepse sterilisatieprogramma van het dierenasiel en ik word vrijwilliger. Dat project duurt twee weken, twee geweldig leuke weken. Het valt me op dat ik de nerveuze binnenkomende dieren, heel goed op hun gemak stel en het idee van een particulier dierenpension komt in me op. Een gat in de markt, wetend hoe moeilijk het is om iemand te vinden die tijdens een vakantie je dieren wil en kan verzorgen. Iemand die weet wat er in het dier omgaat, het begrijpt en 's nachts aanwezig is. Een dergelijk persoon is amper te vinden. Iedereen doet daarom een beroep op vrienden en burens. Iemand belasten met mijn dieren in die afgelegen knoek vind ik te ver gaan.” En zo ontstaat het Jellastone Pat Park.

Jella leidt ons rond. De hokken van de dieren zien er schoon uit en de dieren zijn goed verzorgd. "Is er veel vraag naar je dierenpension?" Jella lacht even, "Ja, zoveel dat ik opnieuw amper het eiland afkan. Soms gaat het een beetje met golven zoals tijdens de vakantieperiode of zoals nu rond Kerst door het lawaai van oud en nieuw. Ik heb een aantal vaste gasthonden, dat al vanaf 27 december (wanneer de vuurwerkverkoop aanvangt) tot de 3e of 4e januari staat gereserveerd. De eigenaren van deze honden weten dat hun dieren een moeilijke tijd hebben thuis en betalen graag voor hun verzorging in een rustige omgeving.

Voor 2008 is het pension al weer bijna vol geboekt. Ik heb eventueel nog plek voor een paar extra honden maar die moeten wel goed met andere vreemde honden kunnen omgaan in verband met het delen van kennels. Ook de poezenafdeling is al vol gepland en ook hier geldt dat wanneer ze goed met elkaar om kunnen gaan er misschien nog een plekje is. Nu in 2008, drie en een half jaar nadat Jellastone Pet Park zijn deuren heeft geopend ben ik eindelijk helemaal gelukkig met hoe ik leef en met wat ik doe. In juli heb ik mijn laatste onderhoudstuin op kunnen geven en leef nu van het pension en een kleine plek waar ik nog steeds voornamelijk kokospalmen kweek. Het pension is

mijn lust en mijn leven en ik ben vrijwel altijd thuis te vinden."

"Vorig jaar heb ik een bijzonder lieve en zorgzame man ontmoet. We hebben een hele fijne relatie. In de nabije toekomst komt hij zeker naar het eiland om hier samen met mij op de knoek te wonen en van ons leven te genieten. Dat ik nu daar ben aangekomen in mijn leven waar ik altijd op heb gehoopt, heb ik vooral te danken aan de zelfhulpgroep met zijn wekelijkse bijeenkomsten. Het is een groep die met een 12 stappen programma werkt. De bezoekers zijn veelal Amerikanen op vakantie. Er is meteen een enorme band met elkaar omdat je allemaal door hetzelfde proces gaat of al bent gegaan. De kracht van deze groepen zit in het luisteren naar verhalen van anderen waarin je jezelf herkent. Als je met een

probleem worstelt, is er altijd wel iemand die door een soortgelijk probleem is gegaan. Door naar het verhaal van de ander te luisteren hoe de ander dat heeft aangepakt kun je kennis en wijsheid op doen en kun je zelf ook makkelijker met het probleem omgaan. Ik heb hierdoor de kans gehad en genomen om mezelf te veranderen. Ik ga na 14 jaar nog steeds naar deze bijeenkomsten, nu vooral als een luisterend oor. Het is ook belangrijk om van de nieuwkomers opnieuw te horen hoe het was. Dit is een extra stimulans om niet in het oude gedrag terug te vallen. Ik heb ook geleerd om te geloven in een macht die groter is dan mijzelf en daar ook helemaal op te durven vertrouwen. Mijn innerlijke rijkdom is niet met geld te koop. Ik heb echt zin in Kerst!” We nemen hartelijk afscheid van Jella en in onze achteruitkijkspiegel zien we haar kerstlichtjes uit het zicht verdwijnen. Wat een inspirerend mens!